

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 26§ (1) bekezdése valamint 27§ alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a 6.M.2763/2011 elsőfokú, 51.Mf.634.735/2012 másodfokú továbbá az Mfv.I.10.072/2013 felülvizsgálati eljárásokban meghozott bírói döntések alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény alábbi cikkeit, bekezdéseit:

- Alapvetés B cikk (1), Q cikk (2) és (3);
- I. cikk (1) és (2);
- II. cikk, XVII. cikk (3);
- XXIV. cikk (1), XXVIII. cikk (1) és (7);
- 28. cikk.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

- a Fővárosi Munkaügy Bíróság 2012. február 2-án hozott, 6.M.2763/2011/6 ügyszámú ítélete;
- a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 12-én hozott, 51.Mf.634.735/2012/4 ügyszámú ítélete;
- a Kúria 2014. március 19-én hozott, Mfv.I.10.072/2014/2 ügyszámú ítélete (Fővárosi Munkaügyi és Közigazgatási Bírósághoz érkeztetve 2014. április 24., indítványozó jogi

(18)

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
MUNKAÜGYI ÜGYSZÁK 9.	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailon / Faxon	
Érkezett:	2014 -07- 17
PÉLDÁNY:	1 IV:
MELLÉKLET:	9 KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	
UTÓIRATON:	

Kérelmekkel!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1435-0/2014
Érkezett:	2014 AUG 19.
Példány:	1-1
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	P-1

G.M.
14.06.17. Jy.

képviselőjéhez érkezett 2014. május 13., indítványozónak továbbítva - tudomásszerzés időpontja - 2014. május 14.).

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

- az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogai
- az emberi méltósághoz való jog illetve az emberi méltóság sérthetlensége
- a tisztességes eljáráshoz való jog
- a jogorvoslathoz való jog

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

2005. július 18-tól határozatlan időre kinevezett köztisztviselőként a Nemzeti Innovációs Hivatal, korábban Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal teljes munkaidős munkavállalója voltam. 2006-tól 4 éven át kihelyezett nemzeti szakértőként külszolgálatomat töltöttem az Európai Unió Nepáli Delegációján mint első beosztott I. osztályú nagykövetségi titkári rangban. Ez idő alatt hazai jogviszonyom a törvény erejénél fogva kormánytisztviselői jogviszonnyá alakult át. Munkáltatóm ezt a jogviszonyomat szüntette meg 2011. június 17-i hatállyal egy 2011. május 25-én közölt indokolás nélküli felmentés formájában az erre lehetőséget biztosító jogszabályi rendelkezés alapján.

A munkáltatói döntéssel szemben bírósághoz fordultam arra való hivatkozással, hogy az adott felmentés az Alaptörvényben, a korábbi Alkotmányban illetőleg nemzetközi szerződésekben - többek között az Európai Unióról szóló és az Európai Unió működéséről szóló (lisszaboni) szerződésekben valamint azoknak részét képező Alapjogi Chartában, azaz uniós jogban - rögzített alapvető jogokba ütközik, ezért az jogellenes. Felperesi érvelésemhez segítségül hívtam a 8/2011 AB határozatban foglaltakat tisztában lévén azzal, hogy az indokolás nélküli felmentésre lehetőséget adó normát az Alkotmánybíróság 2011. május 31-i - pro futuro - hatállyal semmisítette meg.

A bíróság az első- és másodfokú tárgyalásokat 2012 folyamán tartotta, és hozta meg az elutasító döntéseket, amikor már az Alaptörvény volt hatályban. Ugyanebben az évben ítélte meg az Európai Emberi Jogok Bíróság a K.M.C. kontra Magyarország ügyben a felperes javára az Emberi Jogok Európai Egyezményében foglaltak sérelmét, azaz az indokolás nélküli felmentés emberi jogokba való ütközését. Ezt a tényt mint ugyanabban az évben történt jogi fejleményt bíróság figyelmen kívül hagyta. Az 1. pontban megjelölt bírósági döntések egyike sem adott helyt felperesi érvelésemnek, amelynek révén következett be véleményem

szerint alapjogaim egyben az azokat biztosító Alaptörvény sérelme.

Ennek lényegét abban látom, hogy felmentésem közlésekor az indokolás nélküli felmentés mint a kormánytisztviselői jogviszony megszüntethetőségének eszköze időbeli hatályban volt ugyan, annak alkotmányellenességét azonban az Alkotmánybíróság már hónapokkal korábban kimondta. A bíróságnak az előtte folyamatban lévő eljárásban lehetősége lett volna a jogellenesség megállapításához mérlegelni azt a körülményt, hogy az ilyen felmentésre lehetőséget adó jogszabályhely nem kogens jogi normát tartalmaz, hiszen az a kormánytisztviselői jogviszony megszüntethetőségét szabályozta, azaz a munkáltatónak nem volt kötelessége a jogviszonyt indokolás nélkül megszüntetnie. Ennélfogva mérlegelés tárgyát képezhette volna a tény, hogy a munkáltatónak hatályos jogszabály alapján számos egyéb - az emberi méltóságot nem sértő - lehetőség állt egyidejűleg rendelkezésére a jogviszony megszüntetéséhez, úgymint pl.: a) a felmentés indokolással történő ellátása, b) közös megegyezéssel történő megszüntetés, c) intézményi átszervezés, amely keretében megszünteti az általam betöltött munkakört, d) csoportos létszámleépítés.

A 8/2011 AB határozat továbbá kifejezetten arra tekintettel semmisítette meg jövőbeli hatállyal a korábbi, kormánytisztviselői törvény idevonatkozó rendelkezését, hogy ne maradjon teljes egészében szabályozatlan a jogviszony megszüntetésének kérdése az új szabályok megalkotásáig, hiszen az a munkavállalót is akadályozná abban, hogy jogviszonyát akár szabad akaratából felmondással megszüntesse. Ennek alapján bírói mérlegelésre lett volna érdemes az a vélelmezhető alkotmánybírósági szándék, hogy a hivatkozott AB határozat nem feltétlenül az explicit joggyakorlás illetve annak fenntartása érdekében alkalmazott pro futuro megsemmisítést, hanem inkább a munkavállalói oldalhoz fűződő jogbiztonság szempontjából; valamint az is, hogy egy már alkotmányellenessé nyilvánított norma szándékos alkalmazása - különösen a megsemmisítési határidő előtt néhány nappal - nem szükségszerűen munkáltatói jóhiszeműségre enged következtetni.

A fenti logikát támasztják alá a 34/2012 AB határozatban foglaltak, amely ugyan elutasította a norma alkalmazásának kizárására irányuló egyedi bírói kezdeményezéseket, de indokló részében hozzátette: "Az imént írtak nem érintik az egyedi ügyet elbíráló - közte a kezdeményező - bíróságok jogát arra, hogy a Kjt. már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. § (1) bekezdése alapján felmondással megszüntetett köztisztviselői jogviszonyról szóló perben önállóan értékeljék a felmondás jogszerűsége megítélésekor a tényt, hogy a felmondáskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította".

Ezzel a logikával megegyezően fogalmazta meg az Alkotmánybíróság a 35/2011 határozatában: "A bíró az [...] alkotmányos kötelezettségét akkor tudja maradéktalanul teljesíteni, ha az alkotmányos jog alkalmazásával, értelmezésével dönt az elé tárt jogvitákban. ... A jogvitában döntést hozó bíró tehát az alkotmányos jogszabály alkalmazása révén tesz eleget Alkotmányból folyó kötelezettségének, ..."

Ugyanezt fogalmazza meg az Alaptörvény 28. cikke, amely előírja a bíróságok számára, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét ne csak azok céljával de az Alaptörvénnyel összhangban is értelmezzék.

Az összhangban való értelmezés illetve az AB határozat alapján alkalmazható önálló értékelés olyan helyzetbe hozza a bírót, amelyben értékek között kénytelen választani. Azaz, hogy kizárólag az alkotmányellenességet mint pusztá tényszerűséget veszi figyelembe, avagy az alkotmányellenességet és az ahhoz kapcsolódó időbeli hatályt mint konjunktív feltételeket együttesen. Amennyiben ez utóbbit választja, nem tesz egyebet, mint a "még jogszerűen alkalmazhatóság" címszava alatt egy a jogforrások hierarchiájából következően alacsonyabb rendű jogi norma alkalmazását választja a legfőbb törvényben foglaltak következetes betartása, betarttatása helyett. Az a bírói döntés, amely az emberi méltóságot illetve alapjogokat sértő aktust jogszerűnek ítéli, maga is az emberi méltóság és ugyanazon alapjogok sérelmét idézi elő, illetőleg tartja fenn, ennél fogva az alkotmányosság követelményei valamint az Alaptörvény ellen hat véleményem szerint.

A legfőbb törvény alapvető funkciója - többek között -, hogy az egyén alapjogait folyamatosan biztosítsa. A "legfőbbbség" tartalmi követelménye, hogy pozíciója, primátusa általánosan megkérdőjelezhetetlen. Az örök béke című munkájában Kant azt fogalmazza meg, hogy az a főhatalom, amely ellenőrizhető, valójában nem főhatalom. Ez a megállapítás, úgy gondolom, analóg a jog világával. Az a legfőbb törvény, ami egy alsóbbrendű norma vagy valamely jogi érvényű döntés révén az időbeli hatály kérdésénél fogva átmeneti időre "kikapcsolható", vagy bíróság előtt zajló eljárásban bizonyos feltételek mellett félretehető, megszűnik legfőbb törvénynek lenni, továbbá diszfunkcionálissá válhat mind relatív mind abszolút értelemben. A józanészből és az egyén természetes jogérzékéből fakadó elvárás a legfőbb törvénnyel szemben, hogy az emberi méltóságot és az alapjogokat feltétel nélkül legyen képes szavatolni.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az 1. pontban megjelölt mindhárom bírói döntés ütközik az Alaptörvény I. cikk (1) és (2)-ben valamint a II. cikkben foglaltakkal. Olyan bírói döntés, amely alapjogokat sértő munkáltatói aktust jogszerűnek ítél, illetőleg további bírói döntések, amelyek a korábbi helyben hagyják, maguk is sértik ugyanazon alapjogokat és az emberi méltóságot. Ezzel összefüggésben nem valósul meg az ember alapvető jogainak sérthetlenségére, tiszteletben tartására vonatkozó követelmény továbbá az az alaptörvényi előírás, hogy az állam elsődleges kötelessége azoknak védelme, mivel maguk a bírósági döntések nem tesznek eleget jelen esetben az állam által biztosítandó védelemnek mint garanciális követelménynek. Ennek megfelelően sérelmet szenved a 28. cikk, hiszen így logikailag kizárt, hogy megvalósuljon a bírósági jogalkalmazás során a jogszabály szövegének az Alaptörvénnyel összhangban való értelmezése. Ugyanakkor ez a további következménnyel is jár, hogy a bíró a

döntésével nem képes eleget tenni a 35/2011 AB határozat korábban idézet szövegrészében foglalt követelményeknek sem.

Az elsőfokú ítélet a fentiekkel párhuzamosan ütközik XVIII. cikk (7) bekezdését is, mivel az az Alaptörvény hatálya alatt megtagadta a jogorvoslat lehetőségét közigazgatási döntéssel szemben. Mint arra Bihari Mihály a 8/2011 AB határozathoz fűzött párhuzamos indoklásában rámutatott: "Az eljáró bíróság döntően csak formai szempontokból vizsgálhatja felül a munkáltatói döntést (felmentést tartalmazó közigazgatási döntést) - és a már hivatkozott szűk körű kivételektől eltekintve - a bírói mérlegelésen alapuló döntésnek nincs megvitatásra alkalmas tárgya, mivel a felmondás indokai, a felmondást alátámasztó érvelés hiányzik. A munkáltatói döntés indokolásának hiányában a felmentett kormánytisztviselő a bíróság előtt nem tud mit vitatni, nincs olyan „vitaalap” (perbe vitt bizonyíthatóan megsértett jog), amelyről az eljáró bíróság érdemben dönteni tudna. Mindez azt jelenti, hogy a bíróság nem tudja betölteni az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében meghatározott feladatát, illetve a felmentett kormánytisztviselő nem élhet az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében foglalt jogorvosláshoz való alkotmányos alapjoggal, mert a Ktjt. kifogásolt szabályozása tulajdonképpen kizárja a jogorvoslathoz való alapjog immanens tartalmának az érvényesülését." A jogorvoslat sérelme azonban nemcsak akkor valósul meg, ha jogszabály ellehetetleníti a bíróságnak az ügy érdemében folytatott vizsgálatát és az ahhoz kapcsolódó, a felek által végzendő bizonyítást, illetve a bíróság érdemi döntését; hanem akkor is, ha a bíróság saját magát korlátozza abban, teret engedve egy az Alaptörvényhez, korábbi Alkotmányhoz képest alsóbb jogi norma érvényesülésének, és a vitatott közigazgatási döntés jogszerűségét mindössze annak alaki megfelelőségére alapozza. Ennek következtében azonban a bírói döntéssel szembeni jogorvoslat is ellehetetlenül a tartalmi vitathatóság hiányában, különös tekintettel arra, hogy jelen ügghöz kapcsolódó fellebbezési és felülvizsgálati eljárások a már hivatkozott 34/2012 AB határozat kihirdetése után indultak meg. Az imént hivatkozott AB határozat tükrében csak úgy tudom értelmezni, hogy a a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék majd később a Kúria önként mondtak le az önálló értékelésről.

A fellebbviteli bírói döntés véleményem szerint sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot is - XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdések -, mivel az a fellebbezési keresetben megjelölt valamennyi jogcímet nem bírálta el, hanem mindössze egyeseket kiragadott. Maga az a tény, hogy a Magyarországon törvénnyel kihirdetett lisszaboni szerződés részét képező Alapjogi Charta cikkeit nem teljesen növekvő számsorrendben hivatkozta meg jogi képviselőm a fellebbviteli keresetben, hanem az ügy szempontjából leglényegesebbnek tartott cikkét a felsorolás elejére emelte (ld. a mellékelt dokumentum) nem teszi az egyéb, ugyanabban a jogi szövegben található cikkeket meg nem hivatkozott jogcímekké. Ezzel egyidejűleg a Fővárosi Törvényszék egy olyan, Magyarországon törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződés érdemi vizsgálatát tagadta meg, ami jelentősen nagyarányú szövegazonosságot mutat az Alaptörvény egyes rendelkezéseivel (cf. Alapjogi Charta 1., 30., 31. és 47. cikkei). A lisszaboni szerződés és az Alapjogi Charta a korábbi Alkotmány valamint

az Alaptörvény záró és vegyes rendelkezések 8. pontja értelmében a magyar jogrend részévé vált, és az is maradt. Ennél fogva aggályosnak tűnik számomra egy olyan bírói döntés, amely nemzeti jogrendben már létező jogszabály alkalmazását megfelelő indokolás nélkül mellőzi, és véleményem szerint ezáltal sérti az Alaptörvény Alapvetés B cikk (1)-ben foglaltaknak megfelelően a jogállamisághoz és jogbiztonsághoz fűződő követelményeket.

Vitatható a fellebbviteli bíróságnak az az álláspontja is, hogy a kormánytisztviselői törvény megalkotásával a jogalkotó nem uniós jogot hajtott végre egyfelől azért, mert az Alapjogi Chartából meghivatkozott cikkekben foglalt emberi méltóság és más alapjogok nemcsak a nemzetközi jog egyéb forrásai, úgymint pl. a hazánk által is jó ideje ratifikált ENSZ Alapokmány, Egyetemes Emberi Jogi Nyilatkozat, Emberi Jogi Európai Egyezmény, Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya, hanem a korábbi Alkotmány valamint jelenlegi Alaptörvény révén a rendszerváltás utáni magyar jogban eredendően léteznek. Másfelől ki szeretném emelni, hogy valamely jog végrehajtása metodikailag nemcsak úgy lehetséges, hogy a jogalkotó az adott jogra nézve másodlagos végrehajtási jogszabályt alkot meg kifejezetten, hanem úgy is, hogy az adott jog tartalmával ütköző jogszabályt egyáltalán nem alkot. A jogállamiság és jogbiztonság ellenében hat a fellebbviteli bíróság döntésének az a jellemzője is, hogy azt tényleges jogszabályok helyett az Európai Bizottságnak a Charta végrehajtásáról szóló 2010. évi - 2011 márciusában közzétett- jelentésére alapozta, ami nem jogforrás. Ezenfelül a másodfokú bíróság körültekintésére enged továbbá következtetni az a tény, hogy a másodfokú tárgyalás és döntéshozatal idejében a már frissebb, 2011. évi - 2012 márciusában közzétett - jelentés is rendelkezésre állt. Megjegyzendő mindemellett, hogy a másodfokú bíróság ítéletében az Alkotmánynak a fellebbviteli keresetben jogcímként meghivatkozott rendelkezései közül se teljesen mindegyiket vette figyelembe.

A tisztességes eljáráshoz való jogba ütközik, hogy a másodfokú tárgyalásról jegyzőkönyv nem készült. Ennek hiányában a Kúria számára nem is válhatott világossá, hogy a másodfokú eljárás során mindössze a szeptemberi tárgyaláson szóban tudtam hivatkozni a K.M.C. kontra Magyarország ügyben hozott európai emberi jogi bírósági döntésre annak kihirdetési dátuma miatt, továbbá azzal összefüggésben az Emberi Jogi Európai Egyezmény 6. cikkének megítélt sérelmére, és a fellebbviteli keresetben még nem. Ennélfogva a Kúria a mellékelt felülvizsgálati döntésének 6. oldalán kezdődő alsó, majd 7. oldalán végződő bekezdésében úgy is értékelte, hogy a tárgyaláson fellebbezésemet nem egészítettem ki a strasbourgi bíróság fent említett ítéletével, amelynek ellenkezőjét jegyzőkönyv hiányában bizonyítani nem tudom. Így a Kúria ugyanezt, a felülvizsgálati kérelemben megfogalmazott érvelést már érdemben nem vizsgálhatta. Jegyzőkönyv hiánya miatt véleményem szerint sérül a bírói döntéssel szembeni jogorvoslathoz való jog, minthogy a másodfokú bíróság ezzel olyan helyzetbe hozta a Kúriát, hogy ebben a tekintetben az ügyet érdemben nem vizsgálhatta. Mindemellett a jegyzőkönyv hiánya nem vezethet oda, hogy bírói ítéletének indokló részében vélelmezhetően spekulatív állításokat fogalmazz meg, mindezt valamelyik perben álló fél hátrányára. Úgy gondolom ez a részrehajlás-mentesség alaptörvényi követelményével nem egyeztethető össze.

Együttesen sérti, úgy gondolom, a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő jogokat a bírói döntés markáns inkonzisztenciája. A Kúria ítélete 3. oldalának felülről a második teljes bekezdése tanúsága szerint észlelte, hogy fellebbezésemben az Alkotmány több rendelkezését mint jogcímet megjelöltem, és annak ellenére rögzítette az összes megjelölt rendelkezést, hogy azt a Chartából megjelölt jogcímekekhez hasonlóan nem emelkedő számsorrendben tettem. Ezzel szögesen ellentétben a fellebbezésben kizárólag a Charta 30. cikkének megjelölését észlelte, aminek folyamányaként kizárólag az imént említett cikk értelmezését és alkalmazását kérdezte az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatalára irányuló végzésében, figyelmen kívül hagyva a fellebbezésben és felülvizsgálati kérelemben is megjelölt 1., 31., 47. cikkeket.

Szembe tűnő ellentmondás, hogy ugyanazon az oldalon egy bekezdéssel lejjebb rögzíti, " az ügyében a bírói út megléte önmagában nem nyújt hatékony jogvédelmet [...] az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk (1) bekezdése alapulvételével. A bekezdés valamint az azt megelőző bekezdés szövegkörnyezetéből fakadóan ennek csak az lehet egyetlen értelmezése, hogy mint felperes ezt az érvelést a fellebbezés során előadtam. Ugyanakkor ez teljesen ellentétes a felülvizsgálati ítélet 6. oldalának utolsó bekezdésében, valamint a 7. oldal 2. teljes bekezdésében foglaltakkal. Ezzel összefüggésben ez utóbbi bekezdésben a Kúria azt is észrevételezi, hogy felülvizsgálati kérelmemben nem teljesítettem a Pp. 272. § (2) bekezdésében foglalt feltételeket. Azonban mint azt a mellékelt felülvizsgálati kérelem is mutatja, az Európai Emberi Jogi Bíróság idevonatkozó döntését a lehető legnagyobb precizitással jelöltem meg, amely ítélet már az első oldalon, a rendelkező részben konkrétan meghatározza a Pp. említett bekezdése által megkívánt jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölését. A Pp. ezen bekezdése ugyanakkor nem zárja ki, hogy a fél a kötelező megjelölést ne közvetve - jelen esetben bírósági ítéleten keresztül - tegye meg. Az a tény továbbá, hogy a kérelmet a Kúria nem utasította el arra enged következtetni, hogy a kérelem a Pp. 272. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelt. Véleményem szerint újfent sérül a jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jog, ha egy bírói döntés indokló része önellentmondást tartalmaz, valamint az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének érdemi vizsgálata helyett úgyszintén ellentmondásos formai indokot hoz fel az érdemi vizsgálat elutasítására.

Az alaptörvénnyel való összhang illetve ellenesség szempontjából aggályos az is, ha egy bíróság másik bíróság döntését nem annak szándéka szerint reinterpretaálja. Az EUB a C-332/13 ügyben hozott ítéletének 13. pontjában világosan rámutat, hogy a Kúria "előzetes döntéshozatalra utaló határozata semmi olyan elemet nem tartalmaz, amely alapján megállapítható lenne, hogy az alapjogvita a Chartán kívüli uniós jogszabályok értelmezését vagy alkalmazását is érintené". Ezenfelül az EUB döntése még azt is tartalmazza, hogy Kúriának ez a határozata egyáltalán nem mondja ki, hogy az alapeljárás az uniós jogot végrehajtó nemzeti szabályozással kapcsolatos. A döntés véleményem szerint arra mutat rá, hogy a Kúria kérdéseit nem a kellő tartalommal fogalmazta meg, így abból a hiányosságból fakadóan az EUB hatásköre az alapügyben nem is állapítható meg, azaz ezért nem

rendelkezik abban hatáskörrel. Ettől eltérő következtetésre jut a Kúria saját ítéletének 6. oldala 1. teljes bekezdésében. Minthogy jogszabály nem nyújt lehetőséget arra, hogy bármelyik peres fél érdemben be tudjon avatkozni a jogos érdekét érintő ügyben előzetes döntéshozatali eljárásra utaló végzés tartalmába, véleményem szerint az eljárást kezdeményező bíróság felelőssége fokozott abban a tekintetben, hogy kérdéseit az EUB számára a lehető legnagyobb körültekintéssel és gondossággal tegye fel a hatékony jogorvoslathoz való jog jegyében. Különösen elvárható ez egy olyan bíróságtól, ami a legvégső jogorvoslati fórum, tehát amelynek döntésével minden jogorvoslati lehetőség kimerül.

A tisztességes, részrehajlásmentes eljárás valamint a jogorvoslat a jogállamiság egyik alappillérei. Azok nélkül jogállam nem létezik. Így azoknak részleges sérelme alapjog-ellenességet eredményez.

Amennyiben bíróság a hazai jogba átültetett nemzetközi szerződésekben garantált jognak, különösen a nemzetközi jogban ma már általános alapelvnek tekinthető emberi méltósághoz való jognak - ahogy egyébként a Nemzeti Hitvallás fogalmaz az emberi lét alapjának - nem képes érvényt szerezni, ott jogosan merül fel a nem kizárólagosan elméleti kérdés, hogyan tesz eleget az az állam azoknak a kötelezettségeinek, amit Magyarországon az Alaptörvény Alapvetés Q cikk (2) és (3) bekezdései rá kirónak, illetőleg a másik kérdés, hogy ha az emberi lét alapját jelentő emberi méltósághoz való jog érvényesülését igazságszolgáltatási úton akadályozhatja, jogosult-e önmagát demokratikus jogállamnak nevezni.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

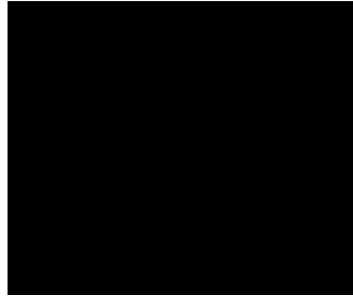
Jelen indítvány alapját képező munkaügy eljárás mindhárom fokon lezajlott. A Kúria előtt zajló felülvizsgálati eljárásban az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatalára is sor került (ügyszám: C-332/13).

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Az 5. pontban foglaltakra figyelemmel indítványozóként nyilatkozom arról, hogy a Kúria előtt a felülvizsgálati eljárás lezajlott, továbbá perújítást a jelen indítvány alapját képező ügyben nem kezdeményeztem, az nincs folyamatban.

Kelt: Budapest, 2014. július 13.

Melléletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról

2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok:

- indítványozónak az elsőfokú eljárást megindító keresete
- az első fokon eljáró bíróság ítélete
- indítványozó fellebbezése a első fokú ítélet ellen
- másodfokú ítélet
- indítványozó felülvizsgálati kérelme
- Kúria előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzése
- annak kiegészítő végzése
- az EUB C-332/13 ügyben hozott ítélete
- Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete